

Zachraňte mne, mé síť

Mia Bružeňáková

Čestné uznání v I. kategorii

Temné bicí, odvaz kytar. Melodie se ztratila ve řvavém hluku rockové hudby. Mohla bych si ztišit hlasitost, takhle si pokazím sluch.

Instagramová šed' nemastných a neslaných memes mě odváží pryč od všeho dění kolem. Je mimalo, připadám si bezcenná, a tak vyhledávám #depression a nořím se do #relatable příspěvků.

Ťuk, ťuk, tento příspěvek se vám líbí.

Sdílet, okomentovat. Uživatel @uzaninevim vás označil/a ve svém příběhu. Uložit příspěvek do složky: LOL XD.

Nemám už myšlenky. Nejsm. Drsná písnička přeskočila na pomalou, táhlou a pěkně ufnukanou. Co kdybych se rozbrečela? Zamrkám a podívám se přes sklo okna do oblak.

Nekřičel někdo?

Dojemné tóny zvlhčují mé slzné kanálky. Tuhle gumovou vypalovačku znám nazpaměť i pozpátku. Raději ji přeskočím.

Vzápětí se rozdují basa, na těle mi naskočí husí kůže. Ztlumím polekaně volume.

Někdo opravdu řve. To je máma, ne? Zní dost hystericky. Uklidni se, matko, už jdu vyndat myčku.

Vytrhnu si jedno sluchátko.

„Ano, mamí?“ ječím otráveně.

„Díkybohu, Eliško!“

„Co jé?“

„Hoří, hoří! Hoří nám barák!“

„Cože?“ jsem na nohách, napůl dušená hudbou proudící do pravého ucha.

Otevřu dveře do kuchyně, srdce skáče přes překážky, vyvalí se hustý štiplavý dým.

Cítím žár plamenů, jejich praskot, jak šírají kuchyňskou linku. Mohutně vykašlávám své plíce.

„Do prkna!“

Vrr, vrr. Zabzučí mobil. Hodím sluchátka do neznáma a prásknu těma dvěma. Ticho je pohlcující. Co teď? Co jen teď mám dělat?!

Uživatel @bad._xboyx vás začal/a sledovat.

„Mami, mami. Pomoc,“ šeptám zoufale, křik nezvládnou. Je mi hnusně a chci se pozvracet. Vykašlat tu pachut' spáleniny, co se mi nadrala pod jazyk, spolu s žaludečními šťávami na podlahu.

Uhořím?

Uživateli @bad._.xboyx se líbí vaše fotka.

Zbyde ze mě jen popel? Nadechnu se, knedlík zoufalosti tlačí z hrudi až v krku. Zařvu, jak nejlíp dokážu. „Mami!“

Propuknu v beznadějný pláč, ani nevím, odkud se všechn ten vzlykot dere. Cítím plameny olizující chut' mých dřevěných dveří. Proč nikdo neodpovídá? Proč se mě nikdo nesnaží zachránit? Když zavolám hasiče teď, tak mě nestihnou vysvobodit. Nechají mě tady samotnou, usmažit se žárem ohně jako hroudu masa? Bude to tak lepší?

Nutím se zhluboka dýchat, ale nářky strachu se porazit nedaří.

Uživatel @bad._.xboyx vám chce poslat zprávu.

Křečovitě držím telefon, svírám tu jinou realitu pevně v dlani a polykám slzy, sople a mrazivý děs běžící po zádech.

Podívám se na obrazovku. Do tváře mi řve mámin úsměv. Musela mě volat už hrozně dlouho a já jenom nemám zapnuté zvonění. Naděje vzpruží tělo, vyšvihnu se do stoje. Rychle zvednu hovor a matka začne chrlit a chrlit.

„Panebože, Eliško! Díky, jsi pořád tady! Musíš vyskočit z okna, ju? Já se *tak* bála. Je to dobrý, už je to dobrý,“ oddechuje.

Prudce otevírám okno. Lezu na stůl, v ruce vzlykající matka. Spadne ze mě kovové závaží strachu bránící myšlenkám logicky uvažovat, když spatřím pod sebou vyděšené sousedy, hasiče a vlastní rodinu.

„Tady už ti pomůžou, Eliško. Skočíš tady dolů, ani nevíš, jak jsem se bála.“

Uživatel @terka_private vám posílá zprávu: nechcesjit ven <3<3

„Vše je pořádku, že Eli? Proč neodpovídáš?“

Cítím, jak mě to požívá.

„Eliško, tohle není žádná zábava? Odpovídej!“

„Mami, já to nezvládnou,“ zašeptám, vyschlo mi horní patro. Je to jako mluvit v plechové hubě. Všechno se to na mě lepí, zahlcuje to oči, ústa a mysl.

Uživatel @terka_private vám posílá zprávu: musiisjiit!

Uživatel @terka_private vám posílá zprávu: plspls :*

Kam mám jako skočit? Pode mnou je jenom žlutá matrace připomínající žužu bonbon. Neměli by mě chytat do sítě? Nebo do čeho se chytají lidé? Co mám dělat? Co se děje? Nemůžu se pohnout. V uších mi tepe žíla jako o život.

„Eliško moje! Hlavně se uklidni. Už jsi zachráněna, je to dobrý, ju? Uklidni se a zhluboka se nadechni. Nádech. A výdech. Nádech a výdech.“ Máma mi funí do ucha. Není to dobrý. Je to všechno, jen ne dobrý. Točí se mi hlava. Vzpomenu si, že jsem dneska prakticky nejedla. No, do kuchyně si úplně dojít nemůžu.

Uživatel @terka_private vám posílá zprávu: no taak bud kamoska!!!

Z mobilu na mě zničehonic vybafne hlas ségry. „Nechovej se jak mimino a skoč.“

„Kam? Kam mám podle tebe skočit?!“ Chtěla jsem znít drze a ne bezradně jako to mimino. Slzy se tlačí znovu. Popotáhnu. Bezradně, dětsky, uboze.

„Nebul tady ještě ty. Klid. Nejdřív začni mávat na ty hasiče, ať tě vidí. Oni pak budou gestikulovat, kdy máš skočit.“

Když mluvila ona, na chvíli jsem zapomněla na to hořící peklo za zadkem. Požárníci mávají, že můžu. Nohy přehodím přes parapet tak, jak jsem měla vždy v pokušení vyzkoušet. Nečekala jsem, že k tomu někdy budu dokonce donucena. Výška pátého patra se točí jako kolotoč. Nevnímám, co na mě telefon lije za další a další informace a uklidňující fráze. Jak teď skočit? Umím možná dýchat z úst do úst, masírovat srdce za rytmu „Rolničky“, ale bezpečně dopadnout ne. Jiskra vyskočí z žáru a dotančí na moji ruku. Cuknu sebou bolestí, otočím se a s křikem z červenorudého divadla poskakujícího po mé peřině bez rozmyslu skočím.

Letím. V poslední vteřině před dopadem do pěnové hmoty si uvědomím, že jsem mobil upustila někde po cestě.

Aj. Terka bude našťvaná.